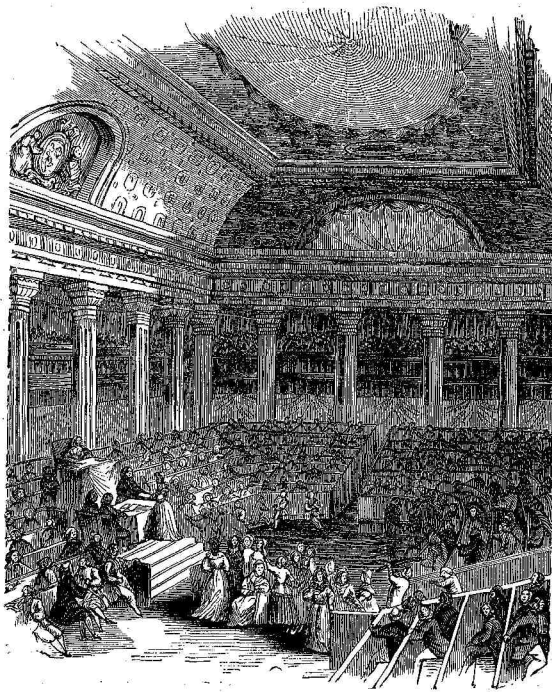

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΘΕΑΤΡΟΝ.

Ἡ ἐν τῷ προλαβόντι τῆς Κλειῶς φυλλαδίῳ ἀναδημοσίευσίς τῆς εἰκόνας ἐνός τῶν ἐξοχωτάτων ἀντιπροσώπων τῆς συγχρόνου μουσουργίας, τοῦ ἀληθῶς πολυκρότου Ριχάρδου Βάγνερ παρέχει ἡμῖν ἀφορμὴν πρὸς ἐκπλήρωσιν πολλαχόθεν ἡμῖν ἐκφρασθείσης ἐπιθυμίας, ὥπως καθιστώμεν τοὺς Αναγνώστας τῆς Κλειῶς ἐνημέρους τῶν περιεργωτέρων καλλιτεχνικῶν εἰδήσεων.

Μεταξὺ τῶν θεατρικῶν χρονικῶν δύναται βεβαίως νὰ ἔχῃ ἐνδιαφέρουσαν χώραν καὶ ἡ ἐξῆς τῆς περιουσίῳ Σάρρας Βερνάρ ἐπιστολή, δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ *Evenement* τῶν Παρισίων καὶ προερχομένη ἐκ τῶν *Eaux-bonnes*, ὅπου καὶ διατρίβει ἡ δαιμονία καλλιτέχνης. „Κατοικῶ εἰς ἤσυχον καὶ ἀπομεμαρυσμένον μέρος, ὅπου τὸ πᾶν ἀποπνέει γαλήνην. Ἡ ἴρεμίᾳ μὲ πνίγει καὶ ἡ νευροπάθειά μου καθίσταται ἀνυπόφορος. Ὁ πυρετός μου, αὐτὸς ὁ ἄπιστος πυρετός, μ' ἐγκατέλειπεν. Ὅλοι οἱ περὶ ἐμὲ χαίρουσι καὶ ἀγάλλονται ἐπὶ τούτῳ, ἀλλ' ἐγὼ θλίβομαι καὶ μελαγχολῶ. Ἐν τῇ ἐρημίᾳ μου βλέπω τὰ πράγματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους ὥπως εἶνε· ὁ βίος οὗτος ὀνοίγει τὰ παρασκήνια τοῦ παρελθόντος καὶ ἡ ἐφήμερος φρόνησις τὰ φωτίζει. Καὶ θεατὴς εἶμαι ἐγὼ. Πόσον εἶμαι δυστυχής! οἶμοι! Οἱ ἄνθρωποι εἶνε εὐφρεῖς καὶ πολυάριθμοι· πολλὰ πράγματα συμβαίνουν συγχρόνως καὶ πολυπλόκως ἐλισσονται τὰ νήματα τῶν ραδιουργιῶν· καὶ παραπλεύρως τούτων αἰωνία ἡλιοστραγῶδία! Πῶς σοβαρεύονται εἰς τὰ κωμικά οἱ ἄνθρωποι καὶ μετὰ πόσης καρτερίας ἀντιμετωπίζουν τὰ τραγικά. Εἶμαι ἄπελπις, διότι αὐτοὶ εἶνε οἱ διδάσκαλοι ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἡμεῖς οἱ ἡθοποιοὶ εἴμεθα ἀρχαριοὶ καὶ πλεόν οὐ. Δι' αὐτὸ κρινόμεθα ἐνὶ τῇ σκληρότατῃ ὑπὸ τῶν μεγάλων τούτων συναδέλφων μας, οἵτινες εἶνε βέβαια οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ βίου. Καὶ ὅμως δὲν ἔχουσι δίκαιον· τὸ ἐπάγγελμα ἡμῶν, ὡς ἀρχαρίων ἐν τῇ υποκριτικῇ, εἶνε πολὺ δῖσκον ἐπιτήδευμα. Καὶ διατὶ μᾶς θεωροῦσιν ἀναισθήτους; Ἡ Σοφία Κρουαζέτ μετὰ τὴν σκηνὴν ἐκείνην τοῦ δηλητηριασμοῦ ἐν τῇ „*Σφιγγί*“ ἔμεινεν ὡρὰ καὶ ριγῶσα, ἐλπιομένη δὲ συχνὰ μετὰ τὴν παράστασιν. Ὁ τραγῳδὸς Μπωβαλέ ἔκλαιε πάντοτε θερμῶς μετὰ τὴν ἐν τῷ δάσει ἐκείνῳ σκηνῇ τοῦ *Βασιλέως Λήφ*. Ἡ δαιμονία Σωσάνα Ράτχενμπεργὺ ὑπέκειτο εἰς νοσηρὸν ἐρεθισμὸν μετὰ ὑπόκρισιν τῆς παράφρονος, ὁ δὲ Σουλλὺ ὑποκρινόμενος τὸν Ὁρέστην κατελαμβάνετο ὑπὸ ἀληθοῦς μανίας, διαρκούσης πολλὰς ἡμέρας ἐπικινδύνως. Ἐγὼ οὐδέποτε

Γυναῖκες βουλευόμεναι ἐπὶ τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως.

παρέστησα τὴν *Φαίδραν* χωρὶς νὰ λιποθυμῶ ἢ νὰ πᾶω αἱμοπτυσίαν, μετὰ δὲ τὴν τετάρτην εἰκόνα τῆς Θεοδώρας, ὅτε φονεύω τὸν Μάρκελλον, περιπίπτω εἰς τοιαύτην νευρικὴν κατάστασιν, ὥστε ὁλολύζουσα μεταβαίνω εἰς τὴν ἱματιοθήκην. Καὶ ἡ νευρικὴ αὕτη ταραχὴ ἀποβαίνει δυσάρεστος

εἰς τοὺς περὶ ἐμὲ ἂν δὲν ἐπέλθῃ ἢ ἀπὸ τῶν δακρύων ἀνακούφισις, μᾶλλον δ' ἐπικινδυνωτέρα διὰ τὰ σκευή. Οἱ ἔξοχοι συνάδελφοί μου, οἱ ὑποκριταὶ τοῦ βίου, θ' ἀναφωνήσωσι τώρα ἀμέσως· „Ἄ, αὐτὸ δὲν εἶνε μεγάλη τέχνη! Διὰ νὰ παριστάνῃ τις καλῶς, πρέπει νὰ μὴ αἰσθάνεται. Τὸ εἶπε καὶ ὁ Διδερῶτος! „Ἀλλὰ τί με μέλλει ἐμένα; ἅς μείνω πιστὴ εἰς τὴν πλάνην μου. Νομίζω ἄλλως τε ὅτι πρέπει τις νὰ πάσχῃ ἀληθῶς, διὰ ν' ἀπαιτῇ νὰ τὸν πιστεύσωσιν οἱ ἄλλοι. Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀληθινὸς τοῦ ἡθοποιοῦ βίος, αὕτη ἡ πυριφλεγὴς ἐστία τῶν ξένων παθῶν, ἅτινα καὶ ἡμεῖς ὑφιστάμεθα πράγματι ἢ τοὐλάχιστον ἀσυνειδήτως ὀνειρουμένεθα. Διαρκεῖς παλμοὶ . . . διδάκτορος καὶ τοῦ νοῦ ἐργασία . . . βαρυθυμία τις διὰ τὴν ἀτέλειάν μας . . . ἡ ἐλπίς πρὸς τελειοποίησιν· καὶ τούτο εἶνε νευροπάθεια εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν. Καὶ ὅταν κατόπιν μεταπίπτωμεν εἰς τὴν ἀληθῆ κομωδίαν, εἰς τὸν συνήθη βίον, τότε εἴμεθα ὅλως διόλου βλάκες καὶ ἡλίθιοι. Τίποτε δὲν κάμνομεν σωστόν, ἢ περοῦκά μας στέκεται στραβά, ἢ ἐνδυμασίᾳ μας εἶνε μέχρῃς ἰδιοτροπίας ἀπέριτος, καὶ οἱ μεγάλοι μας συνάδελφοι εἶνε διὰ τούτο δυσηρεστημένοι. Τότε μᾶς χλευάζουσι, μᾶς ὑβρίζουσι μάλιστα. Καὶ ὅμως δὲν εἶνε ἴσως

σφαλμα, ὅτι δὲν παίζομεν ὡς αὐτοὶ καλὰ τὴν κωμωδίαν τοῦ πραγματικοῦ βίου. Τὸ εἶπον· κατὰ τούτο εἴμεθα ἀρχαριοὶ . . . Ἄ, τί καλὰ! μ' ἐπίασεν ὁ πυρετός!“

— Ἡ χήρα τοῦ μεγάλου Ροσσίνι, πρὸ διετίας τελευτήσασα, ἐπέβαλε τοῖς κληρονόμοις αὐτῆς τὴν διάθεσιν ὀκτακοσίων χιλιάδων φράγκων ἐκ τῆς κλοσσαίας περιουσίας τῆς πρὸς ἀνέγερσιν Ἀσύλου τῶν ἀπομάχων καλλιτεχνῶν ἐν Παρισίῳ. Ἡ ἀξία τοῦ μεγαλοφυοῦς συζύγου χήρα παρέχει στέγην εἰς ὁλόκληρον τᾶξιν ἀναξιοπαθόντων πολλὰς τῆς τέχνης λειτουργῶν, οἵτινες εἶτε ὡς ἡθοποιοὶ εἶτε ὡς ἀοιδοὶ δὲ ἀναπαύονται πρὸ τῆς ἐπωδύνου τελευτῆς ἐν τῷ ναρ' τούτῳ τῆς γαλτίνης, ἢ ἡγειρεν ἡ τρυφερότης μεγαλυνήμου γυναικός. Μεγάλῃ ἡ δόξα τοῦ ἀνδρός· αἰωνία ἡ μνήμη καὶ τῆς γυναικός.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Τὰς πρώτας ἡμέρας τῶν γάμων μου ἤγάπων τόσον πολὺ τὴν γυναῖκά μου, ποῦ ἔστι . . . μ' ἔρχονταν καμμιὰ φορὰ νὰ τὴν φάγω.

— Καὶ τώρα;

— Ἄχ, φίλε μου! Τώρα πολὺ πικρὰ μετανοῶ, διότι τότε δὲν τὸ ἔκαμα.

Μέγας τῆς ἐπαρχίας κτηνοτρόφος ἐτηλεγράφησε πρὸς γνωστὸν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ κτηνέμπορον ὡς ἑξῆς: Στεῖτετε ἔλα τὰ γουρουνία αὐρίουν ᾧ τὸν σταθμὸν· περιμένω καὶ Σῆς· ἐγὼ σήμερον δὲν ἔρχομαι αὐτοῦ, διότι τὸ μετὰ μεσημβρίαν τραῖνο δὲν παίρνει βώδιζα: Ἡ δουλειὰς πᾶνε ἄσχημα ἐδῶ· ἂν ἐκεῖ ζητηθῶν βουβάλια καὶ χρειασθῇτε ἀπ' αὐτά, μὴ ξεχνάτε, παρακαλῶ, κ' ἐμένα“.

Ὁ *Φιγαρό* τῶν Παρισίων διηγεῖται ὅτι εἰς τὰς παραλίους τῆς Γαλλίας πόλεις κατὰ τὴν ἐποχὴν τώρα τῶν θαλασσίων λουτρῶν κατάντησαν τοῖς συρμοῦ εἶδη τινὰ γυναικείων καὶ ὁνδρικῶν ἐνδυμασιῶν καθ' ὅλα ὁμοίων. Ταύτας φέρουσιν ἀμφοτέρω τὰ φύλα κατὰ τὴν εἰς τὸ ὕδωρ κατάδυσιν, καὶ

δυσκόλος εἶνε τότε ἡ διάκρισις. Ζηλότυπός τις σύζυγος ἐπιστρέφων τὴν ἑσπέρας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἡρώτησε κατ' ἀνόητον συνήθειαν τὴν ὑπηρέτριαν, ἂν ἡ κυρία εἶχε τὴν ἡμέραν ἐπίσκεψιν καὶ ποῖον τὸ φύλον τοῦ ἐπισκέπτου. Καὶ ἡ ὑπηρέτρια:

— Ἦταν ἀρσενικός σήμερον ἐδῶ, ἀλλ' ἐλησμόνησα νὰ τὸν ἐρωτήσω ἂν ἦταν γυναικεία!

Νεοσύλλεκτος ἐπαρχιώτης ἐτάχθη σκοπὸς κατὰ τὸ μεσονύκτιον πρὸ τοῦ στρατώσος. Κατὰ τὸ βάθος τῆς ὁδοῦ ἔκειτο ἡ οἰκία τοῦ λοχίου τοῦ τάγματος, ἐν ᾗ ἐπίσης κατῴκει καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπείου. Ὁ τελευταῖος χάριν ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων διηύθυνεν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου πρὸς τὸν οὐρανὸν μέγα τι τηλεσκόπιον, τὸ ὁποῖον μακρόθεν ὁ σκοπὸς ἐξέλαβεν ὡς τηλεβόλον, ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ λοχίου χειρισθησόμενον, καὶ ἐκστατικὸς ἀνέμενε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρωτοφανοῦς σκοποβολῆς. Αἶφνης ἐλαμψε πίπτων ἀστὴρ τις ἐκ τῶν διαττόντων. Ὁ στρατιώτης ἐκπληκτικὸς ἄφηκε νὰ πέσῃ τὸ ὄπλον ἀπὸ τῶν χειρῶν του καὶ ἀνεφώνησεν ἔνθους „Μπράβο, κύριε λοχία! τό 'λαχες περίφημα!“